

[Ministeren for handel, industri og søfart.] måtte overstige 1 pro mille af kursværdien med en mindsteprovision på 50 øre. De nærmere regler om provisionernes størrelse findes i § 20 i fondsbørsvedtægten af 14. juni 1930.

Repræsentantskabet for fondsbørsens medlemmer har flere gange henvendt sig til ministeriet om en væsentlig forhøjelse af provisionen ved køb og salg af obligationer og aktier, og fondsbørsens medlemmer har i denne forbindelse anført, at provisionen ikke længere er tilstrækkelig til at dække de stadigt stigende omkostninger ved børsforretninger, idet omsætningen på børsen ikke har været stigende i samme omfang, som udgifterne er steget.

Omsætningen af obligationer på børsen har været stærkt svingende. Hvis man undersøger årene fra 1920 — det år, da den første fondsbørslov trådte i kraft —, viser det sig, at omsætningen har svinget fra 108 mill. kr. i 1920 til 583 mill. kr. i 1934. Derefter faldt omsætningen til 242 mill. kr. i 1936 for at nå et højdepunkt i 1941 med 746 mill. kr. Efter dette tidspunkt er omsætningen faldet ret jævnt, således at den i 1949 var 302 mill. kr. og i 1950 315 mill. kr., og dette jo uanset, at materialet er blevet stadig større. En væsentlig årsag til faldet i obligationsomsætningen på børsen menes at være, at en stadigt stigende del af obligationshandelen foregår gennem bankerne uden at passere fondsbørsen og dennes medlemmer.

Vi har ikke ment os berettiget til at forlange, at de enkelte fondsbørsmedlemmer skulle opgive os deres samlede indtægter — deres private økonomiske forhold er jo denne sag uvedkommende —, men vi har fra repræsentantskabet for fondsbørsens medlemmer fået oplyst de omtrentlige procentvise svingninger i omkostningerne for fondsbørsmedlemmerne. Disse oplysninger viser, at omkostningerne er steget meget væsentligt.

Vi har fra ministeriets side fundet, at det under disse omstændigheder ikke er urimeligt at indrømme fondsbørsens medlemmer en forhøjelse af deres provisioner, og har derfor ønsket at skabe grundlag herfor ved den nu foreslåede ændring i loven. Oprindeligt havde jeg foreslået en forhøjelse til 2 pro mille, men i folketinget, hvor lovforslaget har været behandlet i udvalg, kunne der kun opnås enighed om en forhøjelse til $1\frac{1}{2}$ pro mille. Denne ændring

har jeg efter omstændighederne kunnet tiltræde, og gennemføres denne, vil dette medføre, at § 20 i fondsbørsvedtægten skal ændres tilsvarende, og vi vil da ved samme lejlighed undersøge, om der kan være grund til at ændre også i nogle af de andre provisionsatser.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til en velvillig behandling i det høje ting.

Hans Hansen: Som den højtærede handelsminister udtalte, går det foreliggende lovforslag ud på at hæve den provision, der gives ved handel med obligationer, fra 1 til $1\frac{1}{2}$ pro mille. Den højtærede minister nævnte også, at der oprindeligt var foreslået 2 pro mille, men at folketinget har fastsat de $1\frac{1}{2}$ pro mille. Baggrunden for lovforslaget er jo en anmodning fra fondsbørsens medlemmer om at få en forhøjelse. Den nuværende provision har været gældende siden 1920, altså i mere end 30 år, og det må jo også anses for rimeligt, at der har været en betydelig stigning i de udgifter, den slags forretninger fører med sig. I de oplysninger, som folketingets udvalg har fået, og som er aftrykt i folketingets betænkning som bilag 2, er disse udgifter angivet fra 1931—32 op til 1950—51. Det kunne have været interessant at have fået en statistik lige fra 1920, idet vi jo ved, at pristallet i 1920 var højere end i 1930, således at man kunne have set den prisudvikling, der er sket på dette område fra 1920 til 1951. Det kan vi imidlertid ikke. Stigningen i udgifterne fra 1930 til nu udgør sammenlagt ca. 40 pct., og da lovforslaget går ud på at hæve den pro mille til $1\frac{1}{2}$ pro mille, er der altså her tale om en stigning på 50 pct. Vi fra vor side kan tilslutte os lovforslaget, og jeg skal på mit partis vegne anbefale det.

Villemoes: Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Hans Hansen nævnte, og som den højtærede handelsminister også har nævnt, at den oprindelige fondsbørslov af 1920 fastsatte 1 pro mille som provision for handel med obligationer, og denne provision har altså nu faktisk stået uforandret i en menneskealder. Jeg vil sige for mit vedkommende og for mit partis vedkommende, at vi ville have været villige til at stemme for det lovforslag, som den højtærede handelsminister fremsatte i folketinget, hvis forslaget var kommet herover i uforandret form. Nu foreligger det altså med en forhøjelse på $\frac{1}{2}$ pro mille, og så-